

[Erlendsson]

står mål med blokadens ulovlighed, og derved kan man så glæde sig, hvis man ellers havde troet på, at den siddende regering havde haft fantasi og handlekraft til i modsat fald at gøre noget bedre.

Man kan også sørge over, at lovlydige samfundsstøtter – betegnelsen lyder næsten lidt gammeldags, men det er, hvad fiskerne i ganske særlig grad altid har været, nemlig ærlige og selvhjulpne folk – nu mener, at massedemonstrationer og ulovlig magtanvendelse er blevet et nødvendigt politisk middel for at skabe sig ørenlyd og politisk forståelse. Bemærker man – og det har vel fiskerne også gjort – hvordan en lille gruppe mennesker kan halvvejs lamme færgetrafikken mellem landsdelene i ugevis uden indgriben fra statsmagtens side, og – for blot at tage et eksempel mere – erindringer man, hvordan en lille gruppe på få hundrede mennesker nu i årevis har kunnet beslaglægge, nedbryde og ødelægge statens ejendomme tæt ved Københavns centrum trods højesteretsdom for det for alle åbenbare brud på lov og ret, så bliver vejen til forståelse for fiskernes aktion vel noget kortere, men lovlig bliver aktionen ikke. Det har alle politiske grupper, så vidt det har kunnet konstateres, været enige om.

Fiskerne får ikke løn udbetalt ved offentlige kasser. Havet er deres pengekasse. Og når udbetalingerne her standser eller formindskes drastisk, fordi det forbydes fiskerne at trække på havets rigdom, som de har forstået bedre end de fleste andre nationers fiskere op gennem årene, så kommer de i den situation, som ville gælde for tjenestemænd, der fandt lønningsskontoret lukket, når de kom for at hente deres månedsløn, men i stedet fandt en plakat, hvorpå de henvistes til at komme igen senere, f. eks. om 14 dage, for at få de penge udbetalt, de skulle have haft den pågældende dag. Hvad deres reaktion ville være behøver ingen at være i tvivl om.

Fiskernes indtjeningsmuligheder vil blive beskåret drastisk gennem nedsættelsen af de fangstmængder, der står til deres rådighed i 1978. Derudover er de blevet underkastet særdeles tyngende restriktionsbyrder, som udover at virke fordyrende pr. opfisket fangstmængde også forekommer urimeligt ressourceødelæggende, ud fra et synspunkt om at det skulle være nødvendigt at begrænse fangstmængden for at opfylde fiskebestanden, nemlig kravet om overholdelsen af gan-

ske små bifangstprocenter. Det medfører, at store mængder konsumfisk nu ikke sjældent må skovles over bord, når der fiskes efter industrifisk. Det meste af den fisk, der sådan skovles ud, har ingen chance for at overleve, men driver bort med bugen i vejret som føde for havfugle.

Der må efter de nye regler til enhver tid kun fiskes med én slags redskaber. Giver disse anden fangst, end de er bestemt for, er fiskeriet ulovligt, og skal der skiftes redskaber, skal fiskeren bruge tid og olie til at sejle hjem og hente de andre redskaber. Det forekommer fiskerne meningsløst.

Danske fiskere har kunnet klare sig efter forholdene derved, at var der ikke den slags fisk, de havde tænkt sig at fiske, når de tog hjemmefra, så var der nok en anden slags. De sorterede fiskene og drømte ikke om at lade værdifuld konsumfisk gå i møllen med industrifisken eller smide den i havet igen.

Skal der være kvoter, må det derimod være i orden, at de fik lov til at tage den fine spisefisk med i land og skrive den af på kvoterne for de pågældende fisk. Det er nu engang sådan, at en hummerfisker kan risikere i et træk sammen med én kasse hummere at få 20 kasser torsk med op. Efter nugældende regler skal han smide torsken ud igen til føde for havfuglene; det er ulovlig bifangst.

Jeg skal undlade at bruge fiskernes egne udtryk for, hvorledes de ser på vore danske politiske forhandlers manglende kendskab til praktisk dansk fiskeri, når de kan tilslutte sig sådanne regler.

Fiskerne føler, at den danske regering har ladet sig overvælde og har givet køb over for usaglige argumenter i sine forhandlinger med andre EF-nationer. Fiskerne mener, at kvoterne i forhold til Danmarks hidtidige stilling som langt den største fiskerination inden for EF er helt ude af proportioner med, hvad historiske rettigheder skulle sikre dem. Fiskerne er af den opfattelse, at meningen med at gå ind i EF bl. a. var den, at her fik den dygtige chancen for at konkurrere i en større sammenhæng og på et større marked, at meningen var, at i Fællesskabet skulle enhver af de ni landes borgere finde og optage den plads, hvor de kunne yde det meste og det bedste til fordel for alle inden for Fællesskabet – en ideel arbejdsdeling.

Danske fiskeres dygtighed har været en torn i øjet på de regeringer, hvis fiskere er